

Ст. Пончевъ.

Есенна картина

Слънцето слабо грѣе. Подухва тихъ студенъ вѣтрецъ. Листата на дървесата почватъ да пожълтѣватъ, ронятъ се — трупатъ при дънеритѣ и си шепнатъ за прѣживѣли сладки дни. Трѣвата е увѣхнала отъ сутришната слана. По земята пѣплятъ гѣсти мъгли. Въздухътъ се разхлади. Добитѣка почва да се прибира въ обора. Не се чува вече жуженето на насѣкомитѣ, нито пѣкъ веселиятъ птичи концертъ. Само отъ врѣме на врѣме, врани кацнали татѣкъ нѣйдѣ на полу-оголѣли дървеса и съ своето зловѣщо: гра, гра, гра! прѣдвѣщаватъ за настѣпване на есенъта.

Полетата гѣмжатъ отъ мъже и жени, тукъ-тамъ въ траурна носия, съ закоравѣли рѣцѣ. . . — Крачатъ съ твърди стѣпки слѣдъ тежко рало, порейки ронлива прѣстъ и сегизъ-тогизъ подвикватъ: „Ди-и-й, Горѣ! . . . Долѣ! . . . — Хайде Сивчо, хайде Бѣлчо; бѣрзайте нива да засѣмъ, златна пшеница да пожънемъ!“

По синия небосводъ на колело се жерави виятъ, къмто югъ сѣ полетѣли, пѣсенъ тѣжна сѣ запѣли: „Сбогомъ, прощавайте обширни полета; могили — хълмове; рѣки — езера; градове и села; — Прощавайте до нова пролѣтъ!“

С. Чилингировъ.

Какъ ме ябълкитѣ гледкатъ!

Какъ ме ябълкитѣ гледкатъ
Съ хубавкитѣ си очички!
Нали, татко, двама съ тебе
Ще ги изядеме всички?

И отъ тѣхъ на батка нищо
Нали нѣма да дадеме?
Нали само двама, татко
Съ тебе ще ги изядеме?

Батко никакъ вече не слуша,
Само кара се и плаче;
Мама каза, че катъ него
Вече тя дѣца не рачи.

Вижъ ги, татко, какъ ни гледнатъ,
Колко хубави очички!
Нали ябълкитѣ, татко,
Ще ги изядемъ самички!